

În unele locuri nu se acordă suficientă importanță păstrării în condiții bune a semintelor.

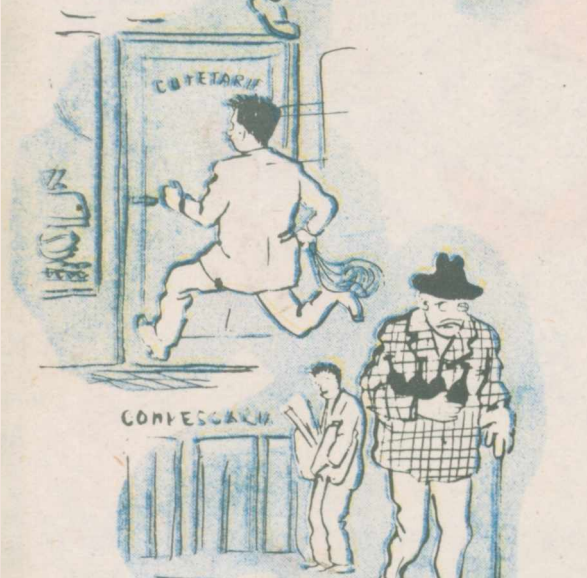
~ Nu-i nimic dacă plouă în magazie. Un colț a rămas uscat. Știți vorba aia, să rămână de sămânță...

Desen de H. LERU

urzica

Ultima zi de concediu

de ȘTEFAN HORIA

- Scoală, Fănică, dragă, că-i ultima zi! Măcar atît să profit de pe urma concediului tău!

Aha, știu ce mă așteaptă. (Încă din ajun, nevastă-mea a blocat intrarea la cămară cu maldăre de ardei, gogoșari și alți vestitori ai toamnei).

- Trei borcane, două coli de celofan, trei duzini de dopuri, patru sticle de oțet...

- ...și cinci plicuri de foi de dafin!

- Cum ai ghicit?

- Secretul meu, draguță! Numai să mă bărbieresc și...

În doi timpi și trei mișcări îmi singerez obrazul, bărbia și-un colț din lobul urechii drepte, mă înarmez cu o plasă nou-nouță, o las pe nevastă-mea pradă verziturilor și roșoarelor cu care și-a împodobit bucătăria și, optimist, mă avînt în turețul străzii. Misiunea e ușoară, dimineața e minunată, magazinele gem de lume.

- Foi de dafin aveți?

- Jumate foi de viață! Altceva?

- Nu foi de viață, tovarășe, foi de dafin!

- Ia, tovarășe, ce-ți dau eu, că tot foi sînt!

- Nu iau, tovarășe, că mă la nevastă-mea la rost!

- De ce mă faci să stric bonul, tovarășe, dacă n-ai de gînd să iei?

- Stai, tovarășe, să-ți explic...

- Cine urmează?

Sînt hotărît să protestez.

- Tovarășe responsabil, eu cer foi de dafin și vinzătorul cutărică mă lucrează în foi de viață!

- Vă lucrează și el în ce are!

- N-ar putea să mă lucreze, atunci, în niște foi de celofan?

- Asta-i specialitatea librărilor...

- Atunci... poate niște oțet...

- Am auzit că s-a adus în Obor!

- Și niște dopuri?

- Mai încercați săptămîna viitoare!

- Se strică roșiile...

- Și ce-al vrea, să ți le plătesc eu? Ei, asta-i bună! Are dreptate vinzătorul că ai venit cu capsă pusă...

Sar în primul tramvai, ca aturit, și... hai la Obor! Poate, totuși, mă aleg cu ceva de pe urma conversației cu responsabilul. În fața mea, două gospodine discută:

- Are, soro, le-am văzut eu, cu ochii mei...

- În Piața de flori, zici?

- Tocmai sfințiseră de descărcați!

Nu mai aștept nici o explicație. Sar din tramvai, plătesc cinci lei militianului, sar în alt tramvai pe aceeași chitanță de amendă, și dau buzna în Piața de flori. Bărbați, femei, copii, vinzători, spectatori... și vreo douăzeci de borcane. Dau din coate, mă strecur...

- Trei borcane și mie! strig.

- Numai cîte două!

- Păi, îmi rămîn șincizeci de gogoșari pe dinafară!

- Ia-auzi, frate, că are gogoșari! Ce-ți mai trebuie borcane, că tot n-ai oțet!

- Este în Obor!

- În Obor?

Într-o clipă, nu mai e nimeni în jurul meu. Fug toți, ca apucați, după tramvaiul 16.

- Acum poți să-mi dai un borcan în plus! și îi zimbesc vinzătoarei, galeș.

- Imposibil! Dispoziție! Dar dai o goană pînă colea, în Vitan, c-am auzit că le-a adus și lor...

Oftez, plătesc și dau o goană pînă-n Vitan. În drum, mă abat pe la o librărie.

- Celofan, vă rog...

- La Alimentara...

Mă năpustesc într-o Alimentară.

- Celofan...

- La librărie...

Dau buzna într-o altă librărie...

- Celo...

- Nu ținem instrumente muzicale!

- ...fan!

- N-am auzit de „fan” dar avem o condică de sugestii. Propuneți spre fabricare!

Îmi adun puterile:

- Ce-lo-fan! strig.

- Găsiți în Calea Victoriei, la librăria de specialități!

Nu mai fug în Vitan. Fug în Calea Victoriei. Oameni, oameni, omenire... Și celofanul... uite!... Chestia e, cum ajung la el? Odată îmi amintesc de experiența din Piața de flori și strig:

- Fraților, se da oțet în Obor! Borcane în Vitan! Dopuri la Compecaria! și mă trag deoparte, să nu fiu luat de valul de cumpărători care se repede spre leșire.

- Oțet...

- Borcane...

- Dopuri...

Mă apropii radios de pachetele de celofan de pe teighea, îmi trebuie două dar iau nouă - să fie! - plătesc tacticos și dau să plec. În prag, mă ciocnesc de un bătrînel furios!

- Am dat o fugă... ah... pînă la Compecaria... ah... da' n-am găsit nici un... ah...

- Nici sticle de lichior n-ai găsit? Întreb cu amabilitate.

- Mie-mi trebuie dopuri, nu sticle de lichior! - izbucnește el.

- Păi, eu ce-am spus? Cumpărați băuturi, păstrați conținutul și folosiți dopurile la sticlele de bulion!

... Și fugi! În Vitan, în Vitan! Poate mai apuc borcanul care-mi lipsește! Borcanele tocmai s-au isprăvit. Mi-au luat-o înainte cei care au abandonat celofanul. Hai în Obor, ce mai!

O nimica toată de două tramvate.

- Oțet? Este, dar nu e preț!

- Vă dăm noi prețul! Dumnezeuastră dați-ne oțetul!

- Nu mai insistați! după masă, la ora cinci.

Fie și după masă la cinci.

Într-un magazin de dulciuri găsesc foi de dafin. Instinctul de gospodar, frate!

Mă întorc acasă, victorios și transpirat. Nu-mi mai lipsesc decît dopurile și oțetul, încolo conservele de iarnă sînt gata!

- Pleci la șapte dimineața și te întorci la 12! mă ia în primire nevastă-mea. Ce-i asta? Unde-i al treilea borcan? Și la ce-mi trebuie atîta celofan? Și unde-s dopurile?

- Să vezi, draga mea...

- Ce să văd? N-ai spirit gospodăresc, ascultă-mă pe mine! Ia să te uși la vecinii de peste drum... Un bătrînel... dar descarcăreț... Se interesează... Are idei... N-o lasă pe nevastă-sa cu bulionul desfundat! A cumpărat zece sticle de lichior ca să facă rost de dopurile care-i trebuie! Ție nu ți-ar fi dat orîncap un asemenea lucru!

O privește alurit.

- Și oțet? - bigul. Oțet a găsit?

- Cum să nu găsească? În Obor!

Acum e rîndul meu să izbucnesc:

- Minte! Eu l-am trimis în Obor, dar acolo nu au încă prețul! După masă! La cinci!

- Nepricteputule! Le-a venit prețul, zece minute după plecarea ta! Bătrînelul de vis-a-vis te-a văzut plecînd, a vrut să te strige, dar tu alergai ca un iepure fugărit!

Mă așez pe un scaun, bulmăcit. Ultima mea zi de concediu! Minunată încheiere!

- ...Dar așa ai fost tu întotdeauna! Ah, mi s-a acrit de spiritul tău gospodăresc!

Mă îndrept și o străpung cu privirile:

- Păi, dacă ți s-a acrit... la ce-ți mai trebuie oțet?

...

Ați putea crede că nu am parte de o căsnicie fericită.

Vă înțelați! Scene ca cele de mai sus nu se petrec în casa mea decît o singură dată pe an: în ultima zi a concediului. Poate că ar fi necesar să adaug că anul acesta încă n-am ajuns la acea zi. Dar nici mult nu mai am. N-ar vrea O. C. L.-urile „Alimentara” și „Produce Industriale” să se îngrijescă din timp și să mă scutească în sfîrșit, de „acreală” pregătirilor de toamnă?

Ajutorul sovietic continuă...

Desen de N. JURĂSCU

FRAGMENTE DIN CEEA CE NU S-A SCRIS

de EMIL KROTKII

El nu era ranchinos ; nu-și amintea de răul, pe care-l făcea altora.

O ciupercă comestibilă se ascunde ; o ciupercă otrăvită este întotdeauna la vedere.

Dacă i-am asculta pe amatorii pasionați de fotbal, am crede că întreaga istorie a omenirii nu este decât istoria luptei pentru înțietate în fotbal.

Fiecăruia ce-i aparține, iar unora și ce-i al altora.

Simptomele toamnei ; zilele devin mai scurte, păsărelele își iau zborul, frunzele încep să cadă, școala a rămas nereparată.

În galeria de tablouri erau atâtea personalități istorice călare, încât puteai crede că jumătate din istorie a fost făcută de cai.

(din „Crocodil“)

Vacanță în comuna Straja

Mi-am petrecut concediul de odihnă în comuna Straja (raionul Rădăuți, regiunea Suceava). Am stat puțin, dar am putut constata că în această comună sînt oameni foarte activi. Cel mai activ e tovarășul Dumitrașcu Constantin, președintele sfatului popular. Fie zi de lucru, fie sărbătoare, el lucrează. Și nu numai la sfat. Chiar și acasă. Chiar și pe la casele altora.

Prima sa grijă, cînd vine la sfat, e să trimită curierul să-l aducă de la restaurantul cooperativei, un litru de rachiuș. Și cum vine rachiușul, tovarășul președinte începe să... lucreze.

Dar e un șef omenos: nu vrea să abuzeze de serviciile subalternilor. De cele mai multe ori, decît să vină la sfat să-l obosească pe curier, trimițîndu-l după rachiu, tovarășul președinte preferă să se ducă el la restaurant. Așa se explică și faptul că lucrează mai mult acolo decît la sfat.

Și nu lucrează... sectar. Bea rar de unul singur. În privința asta e pentru munca în colectiv. Are două colective: unul mai... lărgit, alcătuit din dînsul și soția dînsului, plus Burciu Arcadie (gestionarul restaurantului), Cîrciu Silvestru (președintele cooperativei), agentul fiscal Hasna Trifon cu soția, precum și un colectiv mai restrîns, alcătuit doar din dumnealui (fără soție) și frații Știrban Gheorghe și Știrban Vasile, referenți la sfat.

Cu colectivul lărgit e mai greu de lucrat: ba nu rezistă femeile la băutura, și-ți intrerup activitatea cînd ție damigeana mai plină; ba se iscă discuții, scandaluri, de te află a doua zi toată comuna și tot raionul (adică chiar tot raionul, nu: tovarășii de la sfatul raional nu află), ba... nu s-ajunge băutura.

Pe cînd, în colectiv restrîns, munca e mult mai operativă și mai cu foloase. Ție mai mare placerea să lucrezi. Al și cu cine. Acești frați Știrban sînt... unul și unul! Deștepti și gospodari! Mai gospodar e Știrban Gheorghe (al mare), iar mai deștept e Știrban Vasile (al mic).

Ca să vedeți cit de gospodar e Gheorghe: numai puțină vreme a funcționat ca director la fabrica de cherestea a cooperativei, și repede și-a construit o casă! Acum, la sfat, e numai referent la starea civilă, dar tot gospodar: nu dă nici o adevărită, nici un certificat, fără să aplice... timbrele legale.

Și cetățeanul, dă. De pildă:

- Mă, nea cutare de colo: Ce umbli, omule, cu bani mărunți? Unde să țin atîta mărunțiș? Dă o monedă mai mare! Și omul dă: numai restul nu vine. Dacă n-are referentul mărunțiș?

Și uite așa azi un act de naștere, miine un act de căsătorie sau de deces, incasează Gheorghe, cum s-ar zice și de la vii și de la morți. Și așa adună Gheorghe, ban cu ban. Vorba ceea: ban la Știrban trage. Cum spunea: om gospodar.

Și să vedeți cit de deștept e frate-său al mic, Vasile, și el tot referent la sfat.

Cînd vin țărani muncitori din comună să ceară loturi de pămînt spre a-și construi locuințe individuale, referentul Știrban Vasile li spune președintelui Dumitrașcu Constantin: Eu zic, tovarășe președinte, să nu le luăm taxă mare. Atît: 5 sau 6 chile de rachiu, de petiție. Și taxa să n-o cereți dumneavoastră. Să le-o cer eu. Dumneavoastră să puneți doar pe cerere "se aprobă".

- Se aprobă, frate Vasile.

- Iar celor mai neinstăriți, ca Răuți Vasile și Hasna Ion a Rusului, să le facem reducere: pentru cîte 6 sau 7 ari de teren, cit cer ei, să le luăm doar cîte 4 chile de rachiu.

- Se aprobă, frate Vasile.

- Și să nu bem rachiu la sfat sau la restaurant, că poate să bată la ochi. Să-l bem la Cotoș acasă.

- Se aprobă. Deștept ești, mă Vasile!

...Și după ce mi-am petrecut atît de plăcut vacanța în comuna Straja, aflînd atîtea lucruri instructive, am plecat. Plecînd, treceam prin fața sfatului popular, ale cărui ferestre erau deschise. Înăuntru, cineva, pesemne vreun țaran muncitor, deputat în sfat, zicea:

- Ar mai trebui ceva. Ar trebui să faceți, ca președinte al sfatului, ceva și pentru comună. Ulte: plaiete n-au diguri și la vreo ploaie mai mare e pericol de inundăție... căminul cultural stă mai mult închis, fără nici o activitate... șanțurile de scurgere sînt infundate, iar drumurile desfundate.

Omul vorbea și președintele nu răspundea. Mie mi se pare că pricep de ce: omul nu avea dreptate! Nu șanțurile sînt infundate, cetățeni din comuna Straja! Infundate sînt urechile tovarășului președinte! Nu drumurile sînt desfundate! Desfundate sînt sticlele al căror conținut l-a bătut! Cînd se va stinge setea președintelui și i se vor destupa urechile, poate că va trece, în sfîrșit, la astuparea drumurilor și la destuparea gurilor de scurgere.

...Dar pînă atunci, președintele tacg. Să sperăm că va vorbi cine trebuie.

După un material trimis de
corespondentul nostru
POPESCU PETRE
Vatra Dornei

- Dacă zici că ai fost timp de două luni prin țară, înseamnă că te-ai documentat serios!
- Foarte serios!
- Ei, și ce scrii pentru anul viitor?
- O lucrare despre luptele rominilor cu turcii în timpul lui Matei Basarab.

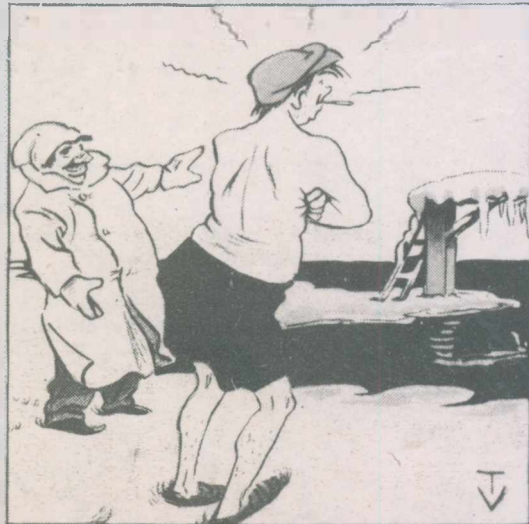
Desen de BENEDICT GĂNESCU

CODAȘUL LA MARE

Desen de V. TIMOC

- Îndată ce-mi îndeplinesc norma, plec la mare

- Trebuia să te grăbești, Marinică! Timpul nu te așteaptă!

LA O POCALĂ DE TULBUREL

de GEORGE CIUDAN

Ah ce chef am tras săptămîna trecută! Am petrecut de la asfințitul soarelui pînă la răsăritul luceafărului de ziuă. De ce să nu petrec? Că de aceea trăiește omul, să ia mierea din viață și să-și îndulcească zilele ce le are de trăit pe acest pămînt. Dacă poți, petrece și dumneata! Acuma, dacă vrei să știi, eu o fac lată cam de trei, patru ori pe an. Cînd sîrșesc muncile cele mari ale cîmpului, cînd gîme podul și cotarca de roadă, și mai o dată: cînd aduc ciurda în sat, să ierneze. Nu te uita la mine cu bănuială, că nu mi-s mîna spartă, da' nici zgîrie-brînză nu mi-s. Și-apoi la petrecere nu scot cuțitul din teacă. Ei, să fi văzut dumneata cu cine am petrecut eu! Cu inginerul agronom, dragă tovarășe. Nu știu dacă dumnealui îi plac petrecerile, dar am văzut că, de cîte ori ducea pocala cu turburel la gură, sugea pînă îi usca fundul și nu i se oprea în gîtlee) nici un strop de vin în fierbere. Iară te uita la mine cu bănuială. Treaba dumitale. Sau poate nu-ți pare bine că inginerul, care-i om învățat, a petrecut cu un văcar, ce nu-i umblat prin lume și prin școli? Eh, fire-aș numai al Săvituții mele să fiu, da-apoi asta-i viața nouă, domnule! Cînd stă văcarul și inginerul la masă, închîni cu aceeași băutură, și nu se simte unul învățatul lumii iar altul împăratul proștilor.

Cum ț-am spus, petrecerea a ținut pînă la ziuă, cînd tovarășul inginer și-a pus tașca la subțioară, pelerina pe umăr, dînd să plece.

- No, mai stai un picuș, tovarășe inginer, că afară-i bură! I-am îndemnat eu.

- Ce să mai stau, Alexuță, că pierd trenul... Să fii sănătos, plec la Arad.

Da' cînd mi-a urat dumnealui sănătate, eu ț-am umplut pocala cu turburel. El s-a uitat la mine îngrijorat, eu am făcut pe supăratul și i-am întins pocala rîgîndu-l să nu mi strice petrecerea. Și nu știu cum dracu' s-a nimerit, că tocmai în clipa în care sugea dulceața din pocală, șuiera trenul care pleca la Arad. Inginerul meu tresări.

- Aleluia! zic eu. Bea liniștit că asta s-a dus. Al alt tren, peste două ceasuri.

A pus tașca pe masă, pelerina pe pat, mă privi necăjit și, oftînd, se așeză pe laviță, fără să-mi spună un cuvîntel. Mie mi-a părut rău de supărarea lui și am început să-l trag de limbă.

- Dă-o dracului de treabă, tovarășe inginer! De ce ești întunecat ca o zi de post?

El nu mi-a dat răspuns; el suspina și pleșcăia din limbă a nemulțumire. Da' pînă la urmă tot și-a dezlegat limba.

- Mă Alexuță, frumos e Aradul!

Și, vreme de un pătrar de ceas, inginerul meu tot a suspinat, iar după fiecare suspin spunea că oraș ca Aradul nu găsești cîtu-i lumea.

- Ei, pentru asta, tovarășe inginer nu trebuie să fii dumneata supărat! Iacă, peste două ceasuri al tren; te duci la Arad, îl vezi, îți astimperi inima și sara vii la noi în sat, că doar al nostru ești.

Nu gătai vorba din gură și inginerul sări de pe laviță ca mușcat de șarpe.

-Să rămîn în sat? Ferească dumnezeu! De acum și pînă colea către primăvară, cînd or ieși ghiocelii, am alt domițil! Ce să fac iarna în sat?

Inginerul n-a mai suspinat, da' mie mi-a pierit voia bună, și am început să-mi

schimb părerea față de dumnealui. Ziceam în mine: te pomenești că asta pute a domn de nu-i place să stea iarna în sat. Sau o fi și el de părerea aceea că iarna oamenii de la sate, adică țărani, fac numai trei lucruri: beau, mîncă și imple casele cu pruncii... Eh, vorbit prostii, inginerul meu e om, nu un fitecine. Nu se ține fălos, e priceput, da'... cine știe? Poate că are vreo boleroaică la Arad care-l trage. Treaba lui, că n-are miere. Numa' să nu-i mînce banii și tineretele.

Ț-am luat mai apoi pe altă cale. Eu care sînt văcar neumblat prin lume și școli mari, am ținut lecția cu inginerul și i-am spus care-i meseria lui la noi în sat în vreme de iarnă. Că ascuțindu-mi urechile și căscînd gura la sfaturile nădrăgarilor ce ne țin duminica cuvîntări, am început și eu să pășesc către lumină. Așa i-am vorbit:

- Nu te supăra, tovarășe inginer, da' lasă-mă un pic ca eu să fiu dascăl și dumneata copil umblator la școală. Ține minte: dumneata ești copilul, eu mi-s dascălu'... No, acum bagă bine de seamă: mă, pruncule, cînd te duci acasă să-i spui lui tat-tu că pe seară să vină la căminul cultural că ține cuvîntare tovarășul inginer. Că așa se mîncă pita cea albă. Cu trudă multă la plug și cu sfat de la învățați. Spune lui tat-tu că tovarășul inginer ține cuvîntare la cămin în fiecare Joi sara. Și să-i mai spui lui tat-tu că tovarășul inginer, cît o fi iarnă face în sat un fel de școală unde învață oamenii cum să lucre pămîntul pentru ca pita să fie cît roata carului. No, dar, știi tu, pruncule, ce-ai de spus lui tat-tu?

- Ba! strigă inginerul.

El a mai spus două, eu am mai spus două, am mai supt dîte-o pocală de turburel, da' tot n-am izbutit să-l fac să spună cu gura lui că am dreptate.

Și-a luat tașca și pelerina, mi-a strîns mîna, mi-a mulțumit pentru turburel și a plecat la gară.

Am rămas singur cu pocala în fața mea. Îmi venea s-o scol pe Săvituța din somn. Da' mi-a fost milă s-o trezească. M-aș fi culcat și eu un picuș, da' n-aveam liniște. Mi-am adunat gîndurile, le-am cîntărit, și aflai ce trebuie să fac pentru ca inginerul să facă agronomie în sat cît ține iarna. Nu ț-am mai spus dumitale, dragă tovarășe, că, pe lîngă slujba de văcar, mai am o funcție: mi-s din ăia ce scriu la ziar, cînd vor de bună voință. Mi-s fi dumneata prieten, da' încearcă să nu fii om de omenie, că te potcovesc la ziar, de mă ții minte cît trăiești. Crezi că pe inginerul asta nu-l dau la ziar? Să nu mai gust turburel, dacă nu-moi ține de cuvînt. Uite acuma fac scrisoarea.

„De un an de zile, în comuna noastră lucrea un inginer agronom. Oamenii sînt tare mulțumiți că au agronom. Fiindcă agronomul de la noi din sat, după ce s-au cules vîlle și s-a pus grîul de toamnă și oamenii vin de două ori pe săptămîină la căminul cultural, inginerul agronom, doamne iartă-mă, le ține lecții pentru ca să lucre pămîntul după știință. Țărani sînt tare mulțumiți, că-n tot timpul lernii tovarășul inginer agronom tot în mijlocul lor rămîne, doamne iartă-mă. Oamenii zic, doamne iartă-mă, că agronomul nostru

nu țiar sta iarna la oraș, nici să-i îmbrace în aur. Dumnealui s-a hotărît, doamne iartă-mă, că-n vremea iernii să-i învețe pe oameni cum trebuie să lucre pămîntul pentru ca pita să fie cît roata carului”.

I. Alexuță

Am pus scrisoarea la poștă ca să ajungă unde trebuie. Rideam către mine și eram bucuros că ț-am potcovit pe inginer cu țile și ț-am luat peste picior cu „doamne iartă-mă”. ț-am spus și Săvituții mele cum ț-am potcovit. Ea s-a uitat la mine cu drag și nu i-a părut rău de mîntea ce-o port în cap.

Peste două zile vine poștașul la mine cu ziarul. Îl întorc pe toate fețele. Nici pomeneală de scrisoarea mea. A treia zi iară întorc ziarul pe toate fețele. Nimic. Începu să mă supăr și pe ziar și pe cei mai mari de-acolo. Să știi că mi-au pierdut scrisoarea. De necaz a patra zi nici nu ț-am mai despăturit. Da' ce-mi veni în cap după alte două zile? Mîntea cea bună. Așa, către sara. Am luat o coală de hîrtie, mi-am ascuțit plaiavazul și pune-te, Alexuță, din nou pe potcovitul inginerului. Și, doamne, cum începu a mi ții ungel! Așa, ca să-i treacă pofta de a mai părăsi dragul meu sat. Ei, da' pe cînd să sîrșesc scrisoarea, cu cine crezi că mă pomenesc? Cu inginerul! Abia ț-am mulțumit la bună sara! Nici nu-mi venea să-l potlesc pe laviță. Da' el nu era supărat. Din contră, era voios. Desfăcu tașca și-mi întinse ziarul. Ce-mi văzură ochii, frățioare? Scrisoarea mea. O citii cu luare aminte și la urmă băgai de samă că din scrisoarea mea lipsește o nimica toată. Unde-am pus eu „doamne iartă-mă”, tovarășii de la ziar n-au pus nimic. Încolo nu mi-au schimbat nici un cuvîntel. Și scoțîndu-l pe „doamne iartă-mă” din scrisoare, s-a dus dracului duhul cel usturător pentru cinstea inginerului. Mi s-a muțiat limba și n-am mai putut să-i suflu decît numai atît:

- Sînt un om mincinos... Da tot te potcovesc.

Inginerul rise mulțumit.

- Treaba dumitale, nea Alexuță. Da venii să-ți spun că mîntea seară deschid cercul agrrotehnic. La anu' vreau să culegi și dumneata după un iug de grîu 1.500 de kile.

- Păi, zici că pentru iarnă te muții la Arad... tovarășe inginer, nu mă prostii că mi-s om bătrîn.

Da' el:

- Dacă vrei, vii la cerc, dacă nu...

- Păi, atunci n-am spus minciuna la ziar.

- Asta nu pot s-o știu. Treaba dumitale.

- Dacă-i așa, rup scrisoarea asta unde ziceam să te potcovesc.

- Cum îți poruncește inima.

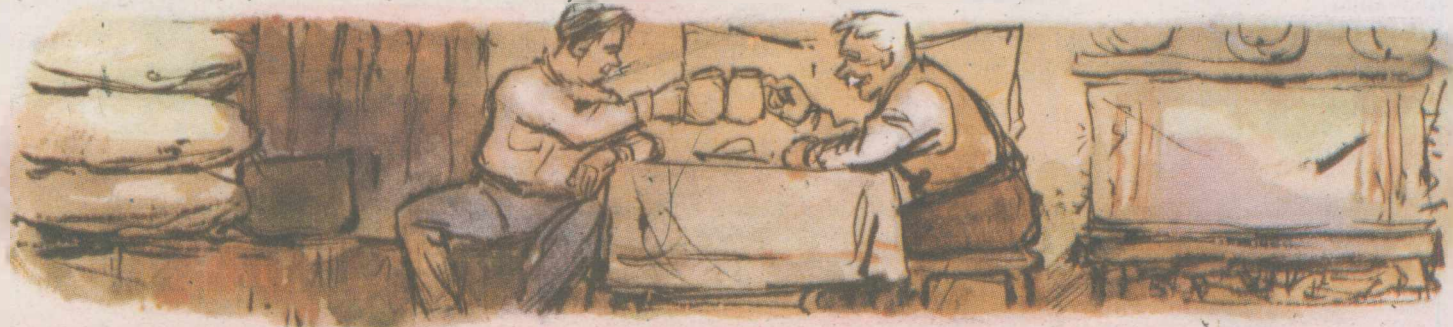
Și inima mi-a venit la loc.

- Tovarășe inginer, spune drept: ai o mindră la Arad?

- Toate vrei să le știi, nea Alexuță!

- No, spune-mi drept că nu-i bai. Ești tînăr și n-ai miere.

De bucurie că inginerul a hotărît să meargă pe calea cea bună, am umplut din nou pocala cu turburel. Da' nu ne-am mai cinstit pînă la răsăritul luceafărului de ziuă. Nu de alta da' inginerul e cam tînerel și m-am temut să nu-l învăț eu nărav.

de FLORIAN GRECEA

Vara anului 1940...

La un post de gardă nu era flintină. În schimb era o sacă și un măgar. Pe măgar îl cheama Leonida. Așa îl botezaseră ostașii. În fiecare zi, Leonida trăgea cuminte sacaua după el și aducea apă. Seara, era dus în grajd. Iată că într-una din seri - pentru că grajdul intra-se-n reparație - soldatul Ivanciuc, care avea grijă de Leonida, l-a legat afară cu o funie, de clanța ușii magaziei cu alimente. Dar, peste noapte, Leonida nelnvățat legat, și, ca un măgar ce era, s-a infuriat și a început să smucească funia. Funia, tare. Dar și Leonida tare. Tare ambițios. A tras de funie pînă a sărit ușa din clanță. Și s-a deschis ușa. Leonida a intrat în magazie. Act, a întors totui pe dos.

În urma acestui fapt, după câteva zile, la subunitate s-a primit următorul ordin f. f. urgent:

Batalionul II/10 Dorobanți nr. 814 din 16 mai 1940

Către
Garda Valea Oarba

Sintem informați că în noaptea de 12/13 mai a.c., ușa magaziei de alimente a fost forțată și interiorul a fost devastat. Verificați informația și raportați de urgență prin DA sau NU.

p. șef Birou Aprovizionare,
Plot. Maj. V. D. Strimbu

Garda Valea Oarba nr. 59 din 19 mai 1940

Către
Batalionul II/10 Dorobanți

La ordinul dv. nr. 814/940;
Raportăm DA.

Șeful Gărzii,
Serg. Toma Gheorghe

Batalionul II/10 Dorobanți nr. 850 din 25 mai 1940

Către
Garda Valea Oarba

La nr. 59/940.
Cercetați de urgență cazul, evaluați pagubele și raportați numele vinovaților.

p. șef Birou Aprovizionare,
Plot. Maj. V. D. Strimbu

Garda Valea Oarba nr. 62 din 26 mai 1940

Către
Batalionul II/10 Dorobanți

La ordinul dv. nr. 850/940;
Raportăm că cel care a forțat ușa magaziei de alimente, devastînd interiorul, este Leo-

nida, un măgar de la noi din subunitate. Pagubele se evaluează la suma de lei 114 (unasutăpălpe lei).

Șeful Gărzii,
Serg. Toma Gheorghe

Batalionul II/10 Dorobanți nr. 864 din 1 iunie 1940

Către
Garda Valea Oarba

La nr. 62 din 26 mai a. c.
Luat cunoștință. Făptașul e mai mult decît un măgar. Luați-l declarații și întocmiți buletin de imputație. Înaintați de urgență dosarul.

p. șef Birou Aprovizionare,
Plot. Maj. V. D. Strimbu

Garda Valea Oarba nr. 65 din 5 iunie 1940

Către
Batalionul II/10 Dorobanți

La ordinul dv. nr. 864/940;
Raportăm:
Imposibil întocmire dosar. Cu neputință de scos vreun cuvînt de la Leonida. V-am raportat; e un măgar.

Șeful Gărzii,
Serg. Toma Gheorghe

Batalionul II/10 Dorobanți nr. 879 din 9 iunie 1940

Către
Garda Valea Oarba

La nr. 65/940;
Luai mai serios problema în mîna, contrariu vești fi pedepsit. Avem informații complot. Nu vă jucați cu focul. Chemați Leonida raport și muștrululți aspru. Cercetați:
- Pe unde și cu cine a umblat ziua;
- ce făcea noaptea;
- cu cine a lucrat în ultima vreme.

Luai declarații și prindeți firele complotului. Întocmiți și înaintați dosarul.

p. șef Birou Aprovizionare,
Plot. Maj. V. D. Strimbu

Garda Valea Oarba nr. 69 din 14 iunie 1940

Către
Batalionul II/10 Dorobanți

La ordinul dv. nr. 879/940;
Raportăm insistent, imposibil întocmire dosar.

Cu Leonida nu se poate vorbi; e un măgar. Cit pri-vește relațiile, raportăm;
- Ziua împreună cu soldatul Ivanciuc, cărau apă cu sacaua gărzii. Cînd terminau lucrul, plecau amîndoi în pădurea din apropiere.
- Noaptea dormeau în grajd.
- Ivanciuc nedespărțit de el. Tot timpul împreună.

Șeful Gărzii,
Serg. Toma Gheorghe

Batalionul II/10 Dorobanți nr. 885 din 19 iunie 1940

Către
Garda Valea Oarba

La nr. 69/940.
Cercetați Ivanciuc; ce legături, cu cine, ce. Pericol anarhie. Pericol complot. Continuați, prindeți firele. Supravegheați Ivanciuc. Arestați Leonida și trimiteți-l aici sub

escortă. Posibil recidivist. Întocmim dosar trimitere judecată.

p. șef Birou Aprovizionare,
Plot. Maj. V. D. Strimbu

Garda Valea Oarba nr. 73 din 23 iunie 1940

Către
Batalionul II/10 Dorobanți

La ordinul dv. nr. 885 din 19 iunie a. c.;

Început supraveghere Ivanciuc. Leonida imposibil arestare. Încercat legăm. Peste puțință. Ambițios și îndărătnic. Lovit pictoarele stomac soldatul Voicu C. Mușcat soldatul Ichim N. Ostașii nimic grav. Nu știm cum să procedăm cu un măgar ca ăsta. Trimiteți instrucțiuni.

Șeful Gărzii,
Serg. Toma Gheorghe

Batalionul II/10 Dorobanți nr. 889 din 27 iunie 1940

Către
Garda Valea Oarba

La nr. 73/940.
Luat legătura Curtea Marțială. Trimitem la fața locului delegat pentru întocmire dosar dare în judecată. Țineți sub observație pe Leonida. Așteptați ancheta.

p. șef Birou Aprovizionare,
Plot. Maj. V. D. Strimbu

1 iulie 1940

La Garda Valea Oarba sosește un bătrîn căpitan. Sub braț are un dosar. Pe coperta lui roză, un scris mare, cu litere negre: DOSAR LEONIDA.

Pătruns de importanța misiunii sale, oaspetele are un aer grav. Sus, pe scările de la intrare, se oprește și întreabă pe ostașul care l-a însoțit de la poartă:

- Bă, șeful gărzii e aici?
- Nu! să trăiți! răspunde ostașul. E în control la posturi. E plecat cu dom' caporal de schimb.

- Darr... (aici bătrînul căpitan tușește scurt privindul în ochi pe ostaș)... Leonida unde e?

- Leonida?
- Da, Leonida.
- A muncit pînă acum, dom' căpitan, și e la grajd.
- Cu cine e acolo? Tot cu Ivanciuc?
- Da, dom' căpitan.
- Hm! Să-l aduci pe amîndoi la mine.

Și căpitanul intră repede în biroul șefului gărzii, în timp ce ostașul rămîne cu gura căscată în fața treptelor de ciment.

Căpitanul măsoară din ochi camera apoi se așează la o masă. Își aprinde o țigară. În așteptarea „inculpatului”, răsofotește dosarul. În el e prinsă toată corespondența purtată între cele două formațiuni. Fișe multe, stampilate, numerotate. Cîteva bate la ușa:
- Intră.

Ostașul trimis intră însoțit de un altul înalt și blond. Acesta din urmă înfricoșat de neașteptata chemare la ordin a unui „dom' căpitan de la București”, rămîne lingă ușa,

frămîntîndu-și neliniștit capela în mîini. Primul ostaș raportează:

- Dom' căpitan, să trăiți! L-am adus pe Ivanciuc. Pe Leonida nu-l pot aduce. E un măgar...

- Știu eu mai bine ca tine că e un măgar! răspunde supărat căpitanul, în timp ce nu-l slăbește din ochi pe Ivanciuc. Am acte coale la dosar. Da, e un măgar! Așa că adu-l aici...

Ostașul înaltă nedumerit din umeri și lese.

Rămăs cu Ivanciuc, căpitanul se scoală de la masă, pune mîinile la spate și vine în fața ostașului. Se oprește privindul cu ochii micșorați.

- Tu ești... Ivanciuc?
- Da, dom' căpitan! Soldat Ivanciuc Vladimir.

- Las' că te învăț eu minte! Unde ți-e prietenul?

- Care prieten?
- Leonida!
- La grajd, dom' căpitan, să trăiți!

- Hm, la grajd... la grajd. Complot, hai? Las' că v-arăt eu vouă. V-arăt eu... Ați ridicat în picioare regimentul, Curtea Marțială, Ministerul de război...

- Leonida, dom' căpitan...
- Vorrriba! Las' că știm noi Avem acte. Subminați temelii statului!

Bătăi în ușa.
- Ce e, leat?
- Dom' căpitan, l-am adus pe Leonida.

- Sta! așa. Așteaptă. Căpitanul se așează marțial la birou și-l măsoară din ochi pe Ivanciuc, care s-a pierdut cu totul.

- Bagă-l înăuntru.
După cîteva minute, se aud zgomote și strigăte. Hai! Dii! Nitee! Ușa se deschide brusc, și de după ea apare capul unui măgar. Căpitanul sare speriat de la masă.

- Ce e cu ăsta aici, mă?
- V-am adus pe Leonida, dom' căpitan...

- ăsta a spart magazia?
- ăsta, dom' căpitan. Altul n-avem. A tras de ușa și a deschis-o... Ce-l facem, dom' căpitan?

- Nimic! Ți-ă căpitanul. Luați-l de aici! Afară cu el... Afaaaară!

Și domnul căpitan cade pe scaun sub privirea blindă a „inculpatului” care... dă nevinovat din coadă.

A doua zi, întors din cercetări, domnul căpitan a restituit dosarul cu pricina, anexîndu-i următorul referat:

Către
Batalionul II/10 Dorobanți
În atenția Plot. Maj.
V. D. Strimbu

Se înapotază alăturatul dosar. Nu se pot întocmi acte de trimitere în judecată în cazul Leonida. Subsemnatul fost personal la fața locului. Într-adevăr, imposibil de stat de vorbă cu el. E un măgar. Un ade-vărat măgar!

Căpitan magistrat
ss. Indescifrabil

La Bulevard

Vă rog să mă credeți că totul mi s-a tras dintr-un cuvânt, un singur cuvânt. Am avut de ales între două cuvinte de opt litere și am pățit-o fiindcă n-am știut să aleg.

Nu-i așa că nu pricepeți nimic? Credeți că e vorba de cuvinte încrucisate, de Pronospori sau pur și simplu că sînt scrințit? O clipă, o clipă doar și vă lamuresc.

Am plecat zilele trecute cu ceva treburi la Sibiu. Nici n-am eborbit bine din tren și m-a și luat în primire un birjar:

- Unde-i ducem, mă rog, pe tovarășul, la care hotel?

Cum n-am fost în viața mea în Sibiu, am riscat o întrebare:

- Ce hoteluri sînt aici?

- Două hoteluri, mă rog dumneavoastră: „Păltiniș” și „Bulevard”. La care doriți?

Ce m-am gândit?, „Bulevard” după numele vezi că-i confortabil în timp ce „Păltiniș” la urma urmelor nu-i decît numele unei brinze oarecare. Am rostit cu hotărîre: „La Bulevard”.

Nici zece minute n-au trecut și m-am și trezit în holul hotelului, gata să încep parlamentările cu portarul.

- Vă rog, o cameră pentru două zile, pot găsi la dumneavoastră?

Portarul, o bomboană de băiat, mi-a răspuns pe tonul cel mai amabil din lume:

- Vă servesc cu toate că eu cînd am venit la București n-am prea găsit. Numai să-mi spuneți ce doriți: un pat sau o dormeză?

Strașnic hotel, îmi zic. Cîtă grijă pentru călătorii! Rogesc la gîndul că bravul portar „n-a prea găsit” cameră în București. Data viitoare o să-l invit la mine acasă. Răspund la întimplare:

- Un pat.

- În regulă. Plătiți-mi pentru o noapte 22 de lei. Altfel costă patul. În cameră este și o dormeză. Aia costă 8 lei. În fond diferența-i mică, nu-i așa? Poștiți cheia.

Mărturisesc că n-am prea priceput po' vestea cu patul și dormeză, dar ce contează? Am plătit după tarif, am primit îndrumări cu privire la etaj și am plecat plin de speranțe. Intru în cameră. Beznă. Dau să aprind lumina: nimic. Apăs pe butonul soneriei, o dată, de două ori, de trei ori: idem. Cobor și lată-mă din nou la portar:

- Tovarășe portar, nu arde lumina în cameră. Ce-i de făcut?

- Nu vă neliniștiți. Așteptați-mă sus că viu îndată.

Intr-adevăr, s-a ținut de cuvînt. După vreo două ceasuri m-a vizitat. La lumina lunei am deslușit în mîna lui un obiect de formă lunguiață, pesemne o șurubelniță, cu care avea de gînd să dreagă lumina.

Nu era șurubelniță ci luminare. Mi-a oferit-o plin de bunăvoință (v-am spus doar că portarul era o bomboană de băiat).

- Folosiți pînă mîine lumina. Și mu-calit adaugă: vedeți să n-o uitați aprinsă, mai face vreun scurt circuit!

M-a lăsat singur, uluit, cu lumina în mîna. La drept vorbind, ce să căutăm nod în papură? Nu e nici o nenorocire. Mă spăl, mă bărbieresc, mă îmbrac, plec să mîninc. La întoarcere mă culc, așa că nu trebuie lumină.

Fixez lumina pe măsuta de lîngă chiuvetă, îmi scot din valiză săpunul și propopul. Cu înduioșare gospodărească citesc un anunț fixat în oglînda: „După folosire vă rugăm să închideți robinetele. Pagubele cauzate din neglijența dumneavoastră se vor imputa”. Cu mare grijă deschid un robinet. Se aude un zgomot de sifon rebatat. Curg trei picături de apă, apoi nimic. Incerc cel de al doilea robinet. Mă opăresc cu două picături de apă fierbinte. Zgomot ce-i drept n-a mai fost, dar nici apă. Alerg la portar:

- Tovarășe, nici apa nu curge.

- Imposibil. Ieri o comisie a revizuit toată instalația. Brusc, portarul găsește însă explicația: „Alături de hotel sînt Băile populare. Pesemne că la ora asta e consum mare de apă la ei și de aceea n-avem noi. Așteptați liniștit în cameră pînă se închid băile și o să aveți apă berechet. Puteți să faceți și un duș, că doar aveți o baie pe etaj”.

Mă întorc în odale și aștept, aștept... să se închidă Băile populare. S-a făcut ora 10. Pesemne că băile s-au închis de mult, dar la chiuveta mea continuă seceta totală. Cine știe? Or fi uitat clienții de la Băile populare robinetele deschise. Intre timp lumina s-a isprăvit. Luna a intrat în nori și e atât de întuneric în cameră că nici patul nu-l văd. Incerc să adorm. Cu nepuțință. Chiar sub fereastra mea cîntă orchestra unui restaurant. Aștept din oră în oră, cînd muzicanții fac pauză. În sfîrșit, e ziua. Robinetul îmi dăruiește cîteva picături, apoi un șuvoi apreciable.

Cu pași elastici mă reped pe coridor spre camera de baie. Nu-mi doresc altceva pe lumea asta decît un duș. Dar ușa camerei de baie este închisă. Se vede că s-a găsit un pasager mai matinal. Aștept o oră și mai bine. Pus pe scandal, cobor la parter. Nebărbierit, nedormit, flămînd și furios trebuie să flu crunt la vedere căci pînă și portarul mă privește speriat:

- Ce s-a întimplat, iar doriți ceva?

- Vreau apă, apă, răcnesc cu sălbăcie și disperare de explorator pierdut în Sahara. De aproape două ore camera de baie e închisă, tocmai acum cînd curge apa. Dacă se face ora 8 și se deschid din nou Băile populare?

- Nu vă enervați - îmi spune portarul și un zimbet blind îi scaldă fața. Băile se deschid la 9, dar pînă la ora prînzului tot nu puteți intra în camerele noastre de baie: avem acolo dormeze cu pasageri. Știți... noi sîntem pentru folosirea tuturor resurselor locale.

...Noaptea următoare am dormit la „Păltiniș”. Am avut și apă și lumină și liniște. De aceea vă sfătuiesc din toată inima, dacă veți nimeri vreodată la Sibiu, feriți-vă - odată suiți în trăsura - să roștiți formula folosită pe vremuri de mămișca domnului Goe: La bulivar, birjar! La bulivar!...

SASA GEORGESCU

INSTANTANEE DE TOAMNA

Bine că a venit toamna. Acum mai pot găsi și eu un loc.

Ce s-ar fi făcut fără umbrelă?

Desen de VAL MUNTEANU

RECULETA BOGATA ?
— DEPINDE DE "GOSPO-
DARII PE CARE-I VOM
VIZITA !

GOSPODĂRII ȘI GOSPOD

Desen de C. OSOROVICI

G.A.S.
"TOPORU"
RAIONUL GIURGIU

INOV
BREVE
SPAZARE
AUTOM
MASINI
AGRICO

LA
"TOPO
VIA A F
LASAT
IN PAR

O VIE... MOAR

Cusneric Iulian, maistru lăptar la
secția zootehnică a G.A.S. Toporu, a
realizat importante depășiri la pro-
ducția de lapte.

VACA: — IATA UN MAISTRU
LAPTAR DESPRE CARE NU SE
POATE SPUNE CA E... UN PAPA-LAPTE.

Seful secției „Tres-
tenicu” e foarte
„grijuliu” de recol-
tarea păloaselor.

— EU CODAȘ ? IN DOUĂ
ZILE AM DAT GATA TOATA
SECARA !...

— RAPID !!! UN
DOCTOR !!! PUNCTUL
SANITAR E PE
MÔARTE !

— TE-AI INGRĂȘAT, DE NU
MAI AI LOC PE UȘA ?
— AȘI ! MI-E MAI COMOD
SĂ IES PRIN PERETE !

Un singur bec ser-
vește la iluminatul
— cu rîndul — a mai
multor încăperi,
printre care și lo-
calul cantinei!

— ȘTAȚI AȘI ! TOVARAȘUL DIRECTOR
ARE NEVOIE DE BEC CA SĂ SEMNEZE
INVENTARUL LĂMPILOR !

— AȘA SÎNT EU MODEST !... N
SĂ MĂ AFIȘEZ !...

G.A.S. "FRASINET" RAIONUL VDA

SE CERIS SI TREIERIS

ACTIVITATE SPORTIVA BINEVENITA

GAS FRASINET-PRIMA LA SOSIRE

Tractoristul Grigore a intrat cu tractorul intr-un stlp de telegraf in timp ce executa lucrarile de seceris la punctul Bu-joreanca.

— URAAA!.. UITE SI ACTIVITATEA CULTURALA...

— ASTA, PARCA NU ERA PREVAZUT IN PLANUL DE SE CERIS!...

Productia gradinii de legume n-a fost strinsa la timp.

Penea Con-criticat pen-se abuzuri; ticolul afisat de perete.

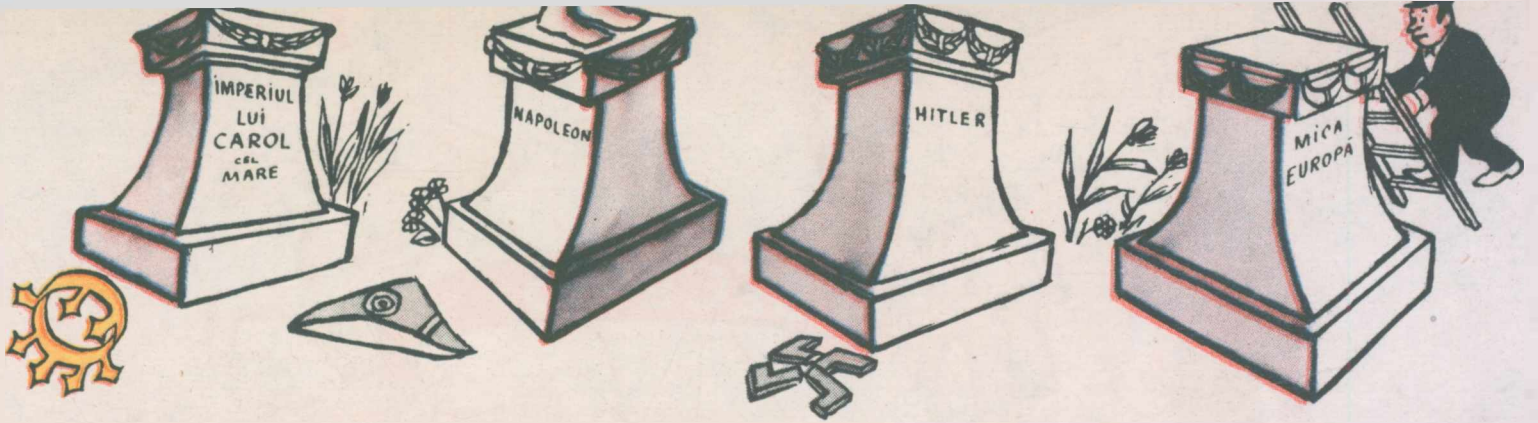
Paznicul Gogu Marica doarme in post, astfel ca vitele strica lanurile de porumb ale gospodariei.

CALUL: — MA INTREB CE IUBESTE MAI MULT: SOMNUL SAU... CAILI?

VARZA: — MIE MI SA ACRIT ASTEPTIND CULESUL!... ROSIA: — FOARTE BINE! IN DOUA ZILE MA FAC SI EU BULION, ASA CA AM REZOLVAT APROVIZIONAREA CANTINEI!...

PLACE

— RECOLTA A FOST BOGATA! RAMINE DE INLATURAT NEGHINA!

„MARI EUROPENI” AI „MICII EUROPE”

Mic curs de geografie

Mal întâi, ce este Europa?

Toate geografiile din lume ne învață că Europa este una din cele cinci părți ale lumii numite continente, și anume cel mai mic dintre ele. S-au găsit, totuși, niște europeni care găsesc că Europa asta mică e prea mare. Fiind, ei, mici, în Europa care li se pare mare, au preferat să fie mari într-o Europă mică. Și astfel, de unde Europa, de când există s-a mărginit la miez-noapte cu Oceanul Înghețat de Nord, la apus cu Oceanul Atlantic, la miez-zil cu Marea Mediterană și la răsărit cu munții Urali, „mica Europă” a „marilor europeni” se mărginește la nord cu Canalul Mincii, la vest cu Atlanticul de Nord, la sud cu pingea și tocul cigamel italiene, și la est cu „cortina de fier”.

„Mica Europă” cuprinde cinci regiuni și jumătate, și anume:

1. Franța,
2. Italia,
3. Be
4. Ne
5. Lux (adică Benelux-ul) plus jumătatea occidentală a Germaniei.

Fiecare regiune își are capitala ei. Capitala „micii Europe” e la Washington.

Organizația „micii Europe”

„Mica Europă” este înainte de toate supra-occidentală. Ea se numește, după timp, loc și împrejurări, „Uniunea Europeană”, „Comunitatea Europeană de Apărare”, „Convenția Europeană”, „Federația Europeană”, „Statele Unite ale Europei”, etc., etc. Dar, în genere, e cunoscută sub numele de „mica Europă”.

Din punct de vedere administrativ, „mica Europă” e un supra-stat, condus de un supra-guvern format dintr-un supra-președinte și câțiva supra-miniștri. Ea posedă și un supra-parlament, compus din două supra-senaturi cu supra-senatori și o supra-cameră cu supra-deputați. Are, prin urmare „mica Europă” de toate. Ceea ce îi lipsește sînt cetățenii. Deocamdată există numai unul, de sămînță. E un fost elvețian devenit mic european pe nume Jean Jacques Babel.

Supra-guvernul și supra-parlamentul „micii Europe” se întrunesc (nu se știe cînd, nici de ce) la Strassbourg, capitala provinciei Alsacia-Lorena, care este franceză ori de cîte ori nu este ocupată de un wehrmacht german.

Din punct de vedere politic „mica Europă” este supra-națională, supra-patriotică, pseu-

do-pacifistă și pseudo-democrată dar, mai presus de toate, anti-comunistă.

Din punct de vedere economic, „mica Europă” este organizată în pool-uri; are un pool carbonifer, un pool petrolifer, un pool metalifer, etc., create, toate, cu scopul ca supra-monopolurile germano-americane, supra-concernurile franco-germane și mai cu osebire supra-baronii din Ruhr și supra-regii din Wall-Street să tragă din ele cît mai abundente extra, extraordinare profituri.

Din punct de vedere militar, „mica Europă” are o supra-

Primul a fost regele francilor, Carol I-ul căruia i s-a și spus Charlemagne, adică „marele” Carol. Făcut „Împărat al Occidentului” de către papa Leon al III-lea, Carol I-ul, din recunoștință, a vrut să facă o „mică Europă”, ca s-o dea peșcheș papal. „Mica Europă” a lui Carol cel Mare s-a desfăcut însă în bucățele, iar papii de la Roma au rămas cu bucățica de Vatican pe care o au și azi.

Istoria ne mai învață că „marele european” Napoleon a încercat și el să facă o „mică Europă”, pentru uzul lui personal și pentru pricopsirea

cunoscutul sfiștit de șoarece otrăvit.

Cine sînt proaspeții „mari europeni”?

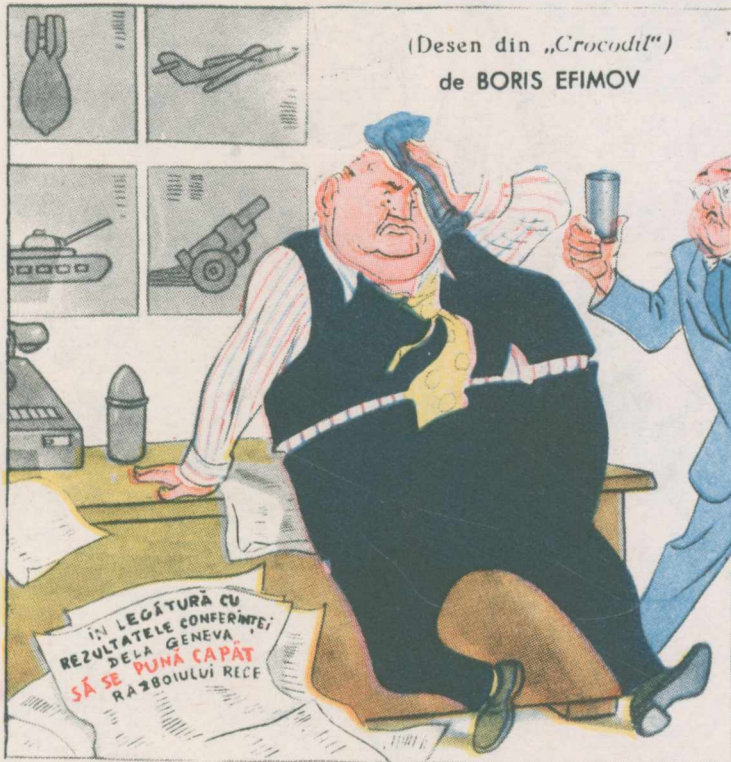
De la Hitler încoace nu s-a mai aflat vreun „mare european”, care să construiască „de unul singur”, o „mică Europă”. Ci s-a ivit o droaie de „mari europeni” mici, care punându-și toți la contribuție forța, mintea, vitejia și veniul, au confecționat o nouă „mică Europă” pe măsura lor.

În vasta galerie a iluștrilor personaje care alcătulesc proaspăta „mica Europă” figurează nenumărate somități politice ratate, diverse capete încoronate, căpetenii naziste proaspăt eliberate, elemente fasciste camuflate, monopolizii ahtiași, afaceriști verzoși, moșieri bosumflași, trădători „deplasați”, propagandiști mincinoși, condeleri cumpărași, criminali de război reabilitași.

Acestor mari „occidentali” li se moale glasul și li se topește sufletul cînd pomenesc de patria europeană, de civilizația europeană, de democrația europeană, de cultura europeană, ba și de o limbă europeană și de alte asemenea mișcăruri cu sos european.

Negocierile de la Geneva ale celor patru șefi de guverne și perspectivele destinderii încoardării internaționale au căzut ca un pietroi uriaș în capul „micilor europeni”. Insuși generalul Gruenther, de obicei taciturn, a spus: că întrîlnirea de la Geneva a fost „o adevărată catastrofă”; iar „marele european” de la distanță, McCarthy, l-a acuzat, în plin Senat, pe Eisenhower, de trădare... supra-națională.

Toți „marii europeni” ai „micii Europe” sînt de altfel perfect îndreptății să se arate dezamăgiți: „mica” lor Europă trebuia să declanșeze un mare război... Deci să le aducă dumnezeilor „marilor europeni”, uriașe profituri. Iată însă că prin voia reală a milioaneilor și milioaneilor de oameni, la Geneva a fost îndepărtat în bună măsură spectrul războiului... „Micii” europeni sînt în căutarea unui alt continent.

FABRICANTUL DE ARMAMENT: - Drept să spun, pe mine mă trec căldurile.

armată europeană, cu un supra-comandant suprem european, care e generalul american Gruenther, cu numeroși supra-mareșali, feld-mareșali și tot felul de supra-generalii.

În principiu, toate armatele țărilor din „mica Europă” fac parte din armata europeană. Fiecare armată vorbind însă pe limba ei, discuții vii și contradictorii s-au ivit pe chestia dotării armatei europene cu o supra-limbă, americanii susținînd, firește, că supra-comandantul fiind american și supra-armata trebuie să vorbească englezește.

Cine sînt „marii europeni”?

Istoria ne învață că Europa a cunoscut un număr destul de mare de „mari europeni”

unei liote de frați și de cumnați, cărora le-a dat în exploatare mulțime de țări mici. Dar vroia să le dea și marea Rusie.

„Rușii, s-a pronunțat Napoleon, trebuie respinși pînă la Moscova, pentru că eu să pot crea adevăratul Occident, adevărata Europă”.

S-a împotmilit, însă, tocmai la Moscova, de unde l-au respins rușii de n-a mai știut Napoleonul pe unde s-o ia spre Occident. Iar „mica Europă” s-a făcut și ea bucățele.

Ultimul „mare european”, Hitler, urla în numele „civilizației europene” că-i va „mătura pe ruși” și-i va împinge pînă dincolo de Moscova.

Dar s-a poticnit la Stalingrad, de unde rușii l-au măturat de lau împins pînă în sub-solul Cancelariei, unde și-a dat

O chestiune de prestigiu

de VALERIU CORNEA

Primul episod: o sarcină de onoare

Tovarășul Ionescu Gh., pe vremea aceea înalt funcționar în Ministerul Industriei Metalurgice, privea îndelung la situația, desfășurată pe zeci de colbane, dinaintea sa. Aproape toată cantitatea fusese repartizată diferitelor uzine din țară. Ce mai rămăsese? O cantitate infimă. O nimica toată. Una singură uzină de s-ar mai fi găsit... și sarcina de plan putea fi pe deplin realizată. Dar de unde s-o iei pe aceea „una singură uzină”? „Vasile Roaită”? Ar fi o idee! Dar roata conică dințată pentru tractoarele K. D. 35 cere o înaltă precizie... iar unica mașină „specială” pentru tăiat grinzi conice a uzinei „Vasile Roaită” are o deosebită specialitate; aceea de a tăia cu precizie... alături de cum trebuie. De altfel, tovarășul Ionescu Gh. își amintea foarte bine. Încercase odată s-o achiziționeze pentru muzeul de piese antice al ministerului, dar și atunci se renunțase la idee: mașina uzinelor „Vasile Roaită” era atât de antică, încât pentru a putea fi clasificată, trebuia mai întâi reconstituită. Ca un dinosaur din care n-a ajuns pînă la noi decât un os. Și totuși...

Și totuși, cantitatea nerepartizată de roți dințate conice trebuia realizată! Poate că vreun „Avînt Nou”, sau niște „Zori Noi” din mai știi care Birsa, Birna sau Birnești ar fi preluat sarcina și ar fi îndeplinit-o cu succes. Să spunem că cutare „Avînt Nou” e o uzină modernă, sau că cutare „Zori Noi” e o uzină bine înzestrată. Vorba e: deși utilizate cu mașini de înaltă precizie, sint ele utilizate și cu cadrele calificate necesare? Să operezi un transfer de cadre la cine știe ce „Avînt Nou” sau „Zori Noi” pentru câteva sute de roți dințate? Greu. Ridică prețul de cost: speze de deplasare, diurne, cîte și mai cîte angarale! Să muți mașina specială la București? Păcat! Strici estetica interioară a „Avîntului” sau - mai știi? - a „Zorilor”? Și unde mai pui cheltuielile! Prețul de cost! Asta e! Ah, dacă n-ar fi prețul de cost!

Nu! Să preia sarcina „Vasile Roaită”? S-o realizeze cum știe! Păi, ce chichirez e asta, să le ai pe toate, mărân gură? Și materialul corespunzător, și mașina specială, și cadre calificate... Să faci totul din nimic! Asta scăderă a prețului de cost! Ha! Și apoi, să nu uităm: agricultura, tractoare, sarcină de onoare, bătaie, entuziasm... Un ton energic - lasă că se pricepe dumnealui, înaltul funcționar - și gata piatra de pe inimă; a copleșit și ultima coloană a situației desfășurate pe birou, înaintea sa.

- Alo! Uzinele „Vasile Roaită”? Cu tovarășul inginer-șef Mihail!

- La telefon, tovarășe Ionescu... Se poate să nu vă recunoască vocea? Cîți tovarășii Ionescu avem în minister?... Bineînțeles... O nouă sarcină de plan, spuneți?... Bine, dar sintem în Ianuarie și planul nostru este acoperit. Nu, vai de mine, tovarășe Ionescu, se poate să vă contrazic? Nu e acoperit planul nostru, tovarășe Ionescu, cine a spus că e acoperit?... Eu?... Acum două secunde?... S-o fi băgat cineva pe

fir, tovarășe Ionescu... Eu îmi asum orice sarcină, tovarășe Ionescu, numai să nu vă contrazic!... Sarcină de onoare, tovarășe Ionescu, înțeleg... Ne asumăm întreaga răspundere, tovarășe Ione... S-o las? Bine, o las, tovarășe Ione... Preț de cost scăzut? Ce mai!... Precizie? Nici o grijă!... În termen? Nici o clipită peste plan!... Cu respect, tovarășe Ione...

Și tovarășul inginer-șef Mihail își frecă mințile de atîta fericire. Insuși tovarășul director al uzinei își frecă mințile, de onorat ce se simți. Numai inginerul-șef de sector își frecă fruntea, în căutarea soluției salvatoare. Era de altfel singura reacție la locul ei, în prezența mașinii „speciale” a uzinei care, la prima probă scoase „grinzile conice” pătrate, la a doua își scrînti o jumătate din încheieturi, iar la a treia își dădu duhul, definitiv și irevocabil.

- Asta-i - anunță șeful de sector într-un tîrziu... și predă prea onoratului tovarăș Mihail o moviliță de rebuturi, în cea mai perfectă stare de retopire.

Aci se încheie primul episod.

Al doilea episod: o soluție genială

În fața maldărului de roți pătrate cu dinți cariși, tovarășul inginer-șef Mihail nu-și mai frecă mințile. Nu-și mai frecă mințile nici tovarășul director. Îi frecă în schimb, pe amîndoi, comitetul de fabrică.

- ...conducerea e datoare să arate ministerului că în loc să ajutăm agricultura, noi o ținem în loc... Că n-avem mașina corespunzătoare și că sarcina de plan trebuie transferată unei uzine cu capacitatea indispensabilă unei atari comenzi... Că numai cu gura nu vom putea ridica sectorul socialist în agricultură, că...

- Tovarăși!... tovarășii!... tovarășii!... scumpi tovarășii!... iubiți tovarășii!... știți înțelegători, tovarășii!... Sarcină... Onoare... Prestigiu... Minister... Conducerea noastră... Dar din nefericire...

- Ba nefericire va fi cînd roțile noastre dințate vor imobiliza tractoarele în plină campanie!

- Just... parcă a spus cineva că nu e just? Să găsim o soluție... Să împăcăm și capra și varza... Vreau să spun: și sarcina de sus, și rebuturile de jos...

- Și prețul de cost... cum îl împăcăm?

- Lasă, tovarășe, că obrazul subțire cu cheltuielă se ține! Nu se uită conducerea la câteva zeci de lei per bucată, cînd e în joc prestigiul! Trimitem material și muncitori calificați, la vreo nu știu care uzină - dar vom hotărî! - iar noi nu punem decât marca fabricii! Marca fabricii noastre! O soluție genială! Ministerul ne va felicita, sectorul socialist va realiza...

- ...cîteva zeci de lei de lei în plus peste prevederi! Just! Dar de ce nu predă însuși ministerul comanda la alte uzine, trimițînd acolo cadre stabile?

- Cum, tovarăși? Să obligăm ministerul la noi operații de plan? Iar să-și scoată tovarășul Ionescu hîrțile? Iar să schimbe cifrele? Iar adrese la C.S.P.? Contra-adrese? Para-adrese? Birocratism? Greutăți?

Nu! Conducerea a hotărît: decît cinci adrese scrise, mai bine douăzeci de muncitori deplasați! Decît șapte curieri între C.S.P. și minister, mai bine șaptesprezece camioane între București și Birsa, Birna, Birnești, sau oriunde! Decît...

- Ajunge, ne-am lămurit! Decît cu piatra-n cap, mai bine cu capu-n piatră! De trei ori „ura!” pentru spiritul antibirocratic al conducerii uzinei noastre!

...și așa se încheie și cel de-al doilea episod.

Al treilea episod: conducerea rezolvă o nouă problemă

Conducerea era fericită, ministerul trimitea felicitări. Primele roți dințate conice fabricate undeva, în provincie, la o uzină de specialitate sosiseră la București pentru a fi trimise la Orașul Stalin. De ce nu soseau însă și următoarele? Mister! Tovarășul inginer-șef Mihail fu însărcinat să-l dezlege. Tovarășul inginer-șef Mihail se echipă, primi speze de deplasare și instrucțiuni precise. Tovarășul inginer-șef Mihail plecă la Birna, sau - mai știi? - poate chiar la Birnești.

- Dar de ce stați, oameni buni? Li întrebă tovarășul Mihail pe oamenii săi, trans-țerați temporar departe de București și care trei zile munceau, iar alte trei se mai odihneau.

- Păi... să vedeți... Uzinele astea, la care ne-ați „deplasat” n-au decît o singură mașină specială de tăiat grinzi conice și, de-aia și ei sarcinile lor de plan... Și, cum e o întreprindere industrială de stat, cît nu stau ei, stăm noi... și cît lucrăm noi... stau ei...

- Cu alte cuvinte... se pierde 50 la sută din timpul plătit de stat!

- Nu, tovarășe inginer, prin bunăvoința dumneavoastră se pierde 50 la sută din timpul plătit de lucrat!

- Atunci... am o nouă soluție: cît n-aveți de lucru aci, veniți să mai dați o mîndă de ajutor la București...

- Venim, tovarășe inginer, că de aceea am și plecat!

Și au început să vină și să plece. Luni și marți la Birnești, miercuri, joi, la București! Și uite-așa, încet, încet, intrară în

EPILOG

De fapt, epilogul n-a fost realizat. După cum n-a fost realizat nici planul! S-a obținut în schimb punerea muncitorilor de la „Vasile Roaită” pe drumuri, „mici” cheltuteli neprevăzute în valoare de zeci de mii de lei și... prețul de cost! - ah, prețul de cost! - visul tovarășului Ionescu Gh. (pînă acu' cîteva timp înalt funcționar în Ministerul Industriei Metalurgice) a rămas... un vis! Un simplu vis! Nimic mai mult decît un vis! Din care le-am ura (tuturor celor în cauză) să se trezească cît mai repede.

- Ce faci, arunci mortăciunea aici? Ne putem îmbolnăvi...
- Nu-ți fie teamă, murit de bătrînețe.

Desen de A. PAVEN

Handbal

Handbalul e un sport. Se practică pe un teren amenajat special. Cel mai bine amenajat e terenul de handbal al salariaților Atelierelelor C.F.R. „Ilie Pintilie” din Iași. E amenajat după o metodă specială a tovarășului Ionescu, director-adjunct al acestor ateliere.

Conform metodei tovarășului director-adjunct Ionescu, un teren de handbal se amenajează astfel: se ia un cal mort și se îngroapă în mijlocul terenului de handbal. Dacă în groapa săpată în acest scop, cadavrul calului nu încapă în întregime și mai rămân afară două sau trei picioare, se procedează în unul din modurile următoare:

- sau i se țale calului picioarele rămase afară;
- sau nu i se țale.

Dacă se aplică ultimul procedeu, se așteaptă apoi câteva zile pînă cînd începe holtul să... se simtă. Atunci începe și echipa de handbal antrenamentul.

În timp ce echipa se va antrena în condițiile arătate, persoanele răspunzătoare de această situație vor continua să se ocupe de promovarea acestui sport, umblînd după... potcoavele acestui cal.

În îndeplinirea sarcinilor, aceste persoane sînt oprite de regulament să sară peste cal.

Box

Echipa de fotbal „Recolta” din comuna Roseți, raionu Călărași, a susținut recent două meciuri de... box cu echipele de fotbal „Voința” și „Victoria” din Călărași.

La aceste meciuri s-a ajuns astfel: echipa „Recolta” analizînd meciurile de fotbal pierdute în ultimul timp, și, trăgînd concluzia că le-a pierdut fiindcă a jucat... cu picioarele, a hotărît ca pe viitor să joace mai... cu mînuși.

În ambele meciuri de box a învins echipa „Recolta”.

În meciul cu „Victoria”, jucătorii „Recoltei” (beți de... elan) și supporterii lor credincioși, în frunte cu „virfurile” Gherman Ghebercov, Cherpic și Costel (beți de... alte elanuri) erau la un moment dat gata-gata să-l facă... cnocau pe arbitru de tușă Ouatu Petre (...dacă nu fugea la timp), iar în meciul cu „Voința”, arbitru care îl avertizase pentru joc periculos pe Iosif Resler de la „Recolta” a fost învins de către acesta... la puncte, printr-o... directă trimitere la origina nobilului sport.

Asupra comportării jucătorilor echipei „Recolta” a avut apoi și comitetul C. F. S. al raionului Călărași un cuvînt de spus.

Acest comitet și-a spus: Bine că n-am fost și noi pe-acolo!

Alergări

La Craiova, cu ocazia recentului meci de fotbal între echipele „Știința” - Craiova și „Progresul” - C. P. C. S. București, a avut loc și un reușit concurs de alergări: o cursă de viteză.

La această cursă au participat doi concurenți: responsabilul cu organizarea meciului și sportivul local, Tudor Iordache. Amîndoi s-au comportat foarte bine. Au alergat de la o poartă de intrare la alta a terenului, cu biletele oprite în treghi de la spectatori, pe care le vindeau din nou la altă poartă.

Rezultatul cursei de viteză a fost excelent; 300 de lei clubuc la doi concurenți, iar rezultatul meciului de fotbal a fost regretabil: doi clubucari la... zero obraz pentru prestigiul colectivului sportiv „Știința” - Craiova.

esen de A. POCH

In unele bufete și restaurante nu se respectă gramajul porțiilor.

- E drept că bag și-n buzunar, dar nu lipsește la cîntar!

Luna știe...

de GRIGORE POP

*E noapte! Luna veșnic călătoare,
Cu raza ei ca firul de beteală,
Intră-ntr-o editură. (Mi se pare
Chiar una de la noi din Capitală).*

*Se oprește raza, jucăușa rază,
Pe teancul de hîrtii cu slove mici;
Cît 'ar dori lunatică să oază
Cam ce-a închis redactorul aici!*

*E simplu totuși, știe orișicare:
De cînd e lumea, lună-i indiscretă.
Așa că și-n această întimplare,
Nimic nu-i nou, povestea se repetă.*

*Dar ce să vezi, glumeața providență
Li scoase-n calea razei un sertar
Cu zeci de texte, puse la... dosar,
Păstrate aici, în chip de evidentă.*

*Ce de lucrări bătute la mașină,
Doam' somn adînc, aîdoma cu-al morții!
Iar bieții autori, respinși cu toții,
Sub titluri, stau de veghe și suspină.*

*Din fundul mapei, sprijinit pe-o clamă
Ce-i ține pe poezi legați... frățește
Un tînar bard (neconsacrat, firește)
Povestea-n patru versuri și-o declamă:*

*- Ah, unde ești, maestre Topirceanu,
Să vezi și dumneata cum stau ascuns
Și cum primesc același vechi răspuns:
„Așteaptă înc-un pic, s'apară... planu'!”*

*- Cît de ușor au renunțat la mine!
(Grăește-un dramaturg, zîmbind amar)
Mi-au enunțat defectele, sumar,
Și mi-au uraț grăbiți: „Să scrii mai bine!”*

*...Intră-alt sertar, murîră-n chinuri grele
Trei schițe-n urma multor „operații”.
Li s-au făcut atîtea amputații,
Încît doar titlul a rămas din ele.*

*Plîngînd încet se-aude-un glas de fată:
- Și eu care credeam că am talent...
Mi-au spus că scriu frumos, inteligent,
Dar... să mai dau pe-aici și altă dată!*

*Doar umoristul, plin de voie bună,
Ridea de unul singur în sertar:
„Pînă om primi lumină de tipar
Ne mulțumim cu asta de la lună”.*

SCRISORI GĂSITE

de TUDOR MUȘATESCU

Scumpa mea prietenă!

Deși sînt complet distrusă sufletește - ca nervi și ghinion în viață - și care, tu, ca singura mea prietenă de veci, de pe această lume trecătoare - vei rămîne, absolut electrocutată, cînd vei afla ce-am pățit - dar nu ți-am scris, pînă acum, fiind foarte ocupată, ca gospodărie în casă - dar însă, ceapă tot nu tai, nici măcar - mirosul acestui produs agrotehnic efectuîndu-mi imediat migrene în tot corpul și palpi-tații la stomac - și, deci, cum îți spun, miercurea trecută pe la 11 dimineața, cînd m-am deșteptat din primul somn, văd că începe să mă mănince palma stîngă, chiar pe linia vieții, colț cu norocului, dar într-un mod atît de ocult - încît a trebuit să mă scarpin în palmă, cu perla de cap pe care o am de la o soră a mamei, de sîrmă și - foarte veselă, din cauza acestui semn ceresc - după ce m-am pansat, la mîncări-me, cu puțin spirt, pe care îl aveam de la un curtezan de al meu, denaturat, așa că - fiind absolut sigură că, dacă te mănîncă palma stîngă de dimineață, lei bani pe drum de seară - mi-am zis că, singura posibilitate pentru a intra în posesia acestei sume, este să joc atît la loto cît și la pronosport, drept care m-am împrumutat de la mama cu 20 de lei și intrînd în primul debit care mi-a ieșit în drum, pe mîna stîngă unde mă și mîncă am extras, pentru loto, de 10 lei, cinci formații a câte 3 numere, glumind cu debitantul, din tralstă și de celalalt 10 lei am completat 5 biografii pentru pronoscop și în timp ce le scriam, mă mîncă atît de rău, în palmă, încît a trebuit să mă scarpin cu fermoarul poșetei pe care o am de la o altă soră a mamei, de piele de porc veritabilă, făcută dintr-un geamantan vechi, care făcuse viermi la colțuri, după ce s-a întors Tanti Mița din voiajul de noaptea în cămară și îl lăsase să putrezească acolo, decînd s-a divorțat de Nenea Nicu, căci avea iğrasie peste tot și chișorani fiind cu pîmnița dedesubt și l-a prins cîo profesoară de Bobotează - care da lecții particulare de pian, la un hotel în inexprimabili, din Pitești - și cred că îți inchipuești cu ce emoție vertiginoasă am început să aștept rezultatul tragerilor, iar a doua zi joi pe la 12 dimineața, cînd m-am deșteptat din primul somn, văd că începe să mă mănince și palma dreaptă pe toată suprafața ei pătrată, afară de linia inteligenței, pe care - la această mîna - n-o posed, avînd-o absentă din naștere, de la vîrsta de cinci ani, cînd am luat tuse mîngărească de la un curcan din curte, cu complicații la rinichi iar - mama - auzînd de acest nou fenomen care mi s-a produs s-a făcut albă la față și mi-a spus: „Dezido, mamă! Te-a văzut norocul orb și deci îți mai dau 100 lei să-ți joci astfel că, în 10 minute, eram înapoi acasă, cu buletinele în mîna ca să mi le afume mama cu pîr de vecin, căci era chiar să-ți dea și în cap dl. Pistică, vecinul nostru, cu găleata de îngură chimice pe care o avea în mîna, cînd mama i le-a smuls din chelie, peste palan, și după ce mi le-a afumat pe toate, m-am dus în odaia mea, și tocmai cînd să-mi transpun un capod mîi subțire pe mine, odată simt că începe să mă mănince tot organismul din gardirop și mai ales coloana vertebrală din spate, unde - neputînd ajunge ca să mă scarpin - am chemat-o pe mama din grădina, să mă scarpine dînsa și cînd a auzit una ca asta, a început să se incline și mi-a spus:

- „Trebuie să fii nebună, Dezido mamă! Cum o să-ți scarpin eu norocul de pe corp, tocmai acum cînd s-a apropiat de tine? Fii fată cultă, ce dracu' și rabdă, că ne umplem, fără să te scarpini, de bani, ascultă-mă pe mine, care - la explicația semnelor și la talmăcirea viselor - sînt cel mai mare arosocop din raion” și recunoscînd că, din sa are perfectă dreptate, am început să

rabd, chinîndu-mă ca o martiră, căci - chiar dacă aș fi vrut să mă scarpin, tot n-aș fi putut, fiindcă nici mîinile nu-mi ajungeau pînă la spate și nici spatele, pînă la mîini, ca să mă pot scarpina reciproc și - acest calvar a durat pînă în ziua de vineri seară, cînd - în șfîrșit - bunul Dumnezeu s-a milostivit de mine ușurîndu-mă de chinuri și dîndu-mi în contra-schimb, prima lîvitură de grație, dintre cele mai cumplite ce s-a dat, vreodată, unei ființe omeneste în orînicare ev mediu sau antichitate din țară sau din străinătate - închiziția romană sau Jeana Drac, - fiind niște fleacuri, față de trăznete care m-a magnetizat, pe mine - primul, cîrentîndu-mă pe jumătate, vineri seara, cînd nu mi-a ieșit nici un număr, la loto și - al doilea - incinerîndu-mă complet duminică seara, cînd mi-a ieșit numai un singur meci, la pronoscop - și ăla nu! - astfel că, - de atunci și pînă acum - am fost atît de distrusă încît n-am avut nici măcar puterea să-ți scriu, - ca să aflu și tu, cea mai clasică tragedie a unei vieți care mi s-a întîmplat și care nici Fosocle, nici Moliert, nici Amlet sau alții - din Franța sau trecut - aber n-a avut ei de asemenea subiecte - și dacă astăzi, am puterea ca să iau puțin tocul în mîna și să-ți scriu - este numai datorită unei găini care cîntă cocoșește - ceea ce fiind semn rău - mama a tălat-o întremîndu-mă și eu puțin din conținutul ei - ca pilaf și supă cu tranțe - iar, în ceea ce privește finalul acestui desnădămint fatal află că, alantăieri, venind în vizită la noi, un văr de-al mamei, care este agent veterinar și licențiat în vaci, în Moldova - a observat că - în timpul funeraliilor de conversație ce le preschimbam împreună, eu mă cam scarpinam foarte insistent, pe unde îmi era posibil - ca poziție socială față de un bărbat, în timpul vizitei pe care ne-o făcea, - atît pe spate cît și în palme - și atunci, mi-a făcut o mică consultație la incheieturi, constatînd, de la prima vizionare că - această mîncă-rime - nu este nici pe departe, un fenomen ceresc, ci este - pur și simplu - un caz de rite porcînă, oferindu-se chiar să-și sară ochii din cap dacă n-o fi așa, el fiind foarte diagnostic în meseria sa și nu există animal căreia să nu i-o cunoască imediat și deci eu n-am putut să iau acest flagel, decît numai prin telefon, de la o familie, din Pitești cu care am vorbit ceva interurban cu nevastă-sa - și care, abia acum. Îmi dau seama, că - această criminală - se scarpina chiar și cu limba de receptor, în timpul conversației cu mine, - și deci o avea cronică, din familie - și nici decum cepeleagă, cum mi-am închipuit că este la dicțiune și îmi pare rău, - că trebuie să termin atît de repede, dar trebuie să mă duc la mine în odale spre a mă scarpina puțin mai complex că nu mai pot, și să n-ai nici o grijă - în ceea ce te privește - căci acest microb nu se ia prin scrisori, nefiînd grafologic, ci numai prin telefon, sau viu grai, - plus că, înainte să-ți scriu m-am dezinfectat pe mîini cu "Vleminsky", care este cea mai bună apă de colonie - ca marcă mondială și efect - contra ritei, dînd rezultate de vindecare totală chiar și la oi sau alte ființe domestice cu lină, care este cea mai grea epidermă de scos din ea, cînd li se incuiba, în textile.

Te sărută dulce, că nu mai pot, de mîncă-rime la ta prietenă de veci

DEZIDA

Versuri pentru anotimp ploios

*De trei zile plouă, plouă
Insistent și fără sens
Ploaie veche, ploaie nouă
Cînd mai rar și cînd mai dens.*

*Tună. Fulgeră. Urgie
De ti se-nfloară eul
Și pe urmă'n ironie
Grab apare curcubeul.*

*Crezi că n-are să mai plouă?
Da' de unde! E'un capriciu...
Buletinul, ora două:
„Timp frumos!” E un indiciu*

*C'o va plouă cu diumul.
Cît? E nestabilă data
Poate pînă Buletinul
O s'anunțe... „cu găleata”.*

*Plouă! Oata-i cataclismul!
O bătrînă cu năframă
Stă în jilt cu reumatismul
Prins în trei brățari dearamă.*

*„Tii ce ploaie! Un deliciu!
Zice X în chip nostalgic:
- Sefulul, azi la serviciu
Pot să-ți dau... antineuralgic!”*

*Chitlangiul: „Plouă! Ora!
Pot lipsi în mod legal
Învocăm motto - dantura,
Neuralgie, plus spital!”*

*„- Of ce ploaie! (un poet)
Prea-i reală și concretă
Să-mi încapă într'un sonet.
Asta merge într'o scenetă”.*

*Criticul: „Atară plouă
(pînt, furtună, gropt, noroi)
Ploaia-i tipică, e nouă,
Se produce: OH!”*

*Și-un blazat: „Păt asta-i ploaie?
E lipsită de ampoare
Nici tu trăznet, nici șuvoale
Eh, și-apot, tot iese... soare”.*

*Optimistul: „Las' să plouă
Parcă ce, plouă potop?
Parcă viața noastră nouă
Se împiedică de'un strop?”*

*De trei zile plouă, plouă
Cînd molcom, cînd cu putere
Dacă'r fi după cum plouă
N-are mai scri' jos: incheiere.*

*Dar îl scriu - clar și curat
Ca pe'un falat curcubeu.
(Optimistul sus citat
Bănuțli-acum... sînt eu!)*

RODICA TOTH

Dragă Urzico,

URZICO,

Tu știi cum se prepară neglijența? Nu? Uite, o să-ți dăm noi rețeta pe care am obținut-o cu mare greutate de la fabrica „Chimica”. Ai să vezi că e foarte ușor de făcut:

1) Se ia un vagon de marfă și se pun în el 32 de damigene goale. Damigenele trebuie să fie fierde înainte într-o cantitate considerabilă de „urgență”.

2) Se lasă la soare - de preferat pe linie moartă - timp de șase-șapte zile până când costul orelor de locație, plus magazinul vagonului, se ridică de două ori mai mult decât costul damigenelor goale. Este obligatoriu ca din oră în oră să se bată bine la... cap fabrica „Chimica” - pentru ca damigenele să fie ridicate din gară.

3) După ce toate cele de mai sus au fost îndeplinite se adaugă - în conformitate cu greutatea încărcăturii - penalizarea pe care C. F. R. ul o aplică în asemenea cazuri. Se amestecă apoi bine-bine cu un kilogram de nepăsare de bună calitate și se lasă să se răcească până le vin călduri celor de la fabrica „Chimica” când trebuie să achite... chiria laboratorului.

Dragă Urzicuțo, aceasta este una din variantele rețetei pentru prepararea „Neglijenței”. Are însă un cusur: e foarte costisitoare și nu folosește la nimeni. Incolo, după cum vezi, se prepară foarte ușor...

Nistor Ion
Direcția regională C.F.R.
Timișoara

URZICUȚO DRAGĂ,

Te rugăm să nu intervii pe lângă Direcția Regională de

drumuri și poduri din Ministerul Transporturilor Navale și Aeriene București, respectiv la tov. director Rămășeanu, pentru ca drumul dintre Tirgoviște și schela Cobia să fie reparat. Te rugăm din suflet deoarece sintem mari amatori de folclor. Ei bine, cele mai frumoase cintece datorită acestui drum au înflorit. Da, Urzicuțo, datorită căruțașilor care transportă materiale, datorită tuturor fericțiilor care au norocul să meargă pe acest drum, avem noi cintecele atit de minunate de care probabil că ai auzit și tu.

„Foaie verde foi de prun
Mi s-a rupt căruța-n drum”

sau: „Mașina prin gropi salta
mereu” - vals

ori: „Să nu te superi dacă plîng

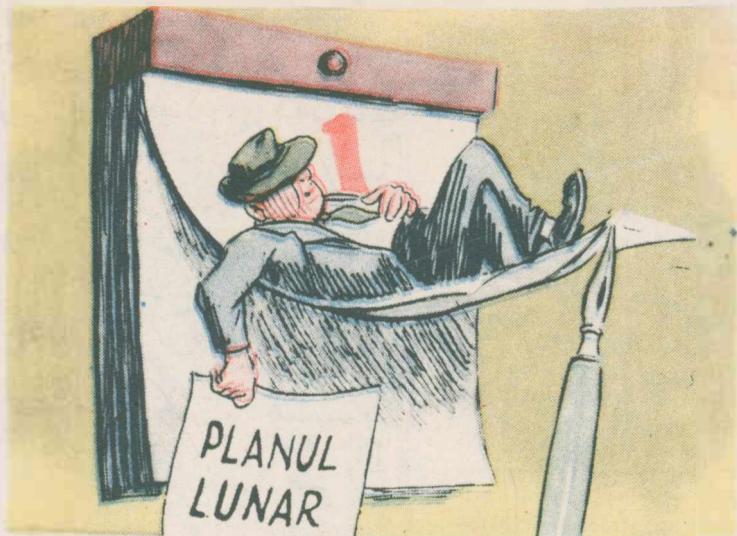
Dar mi s-a zdruncinat
ficatul...”

și: „Să nu aștepti vorbe mari
de la mine” (cintecul acesta a fost lansat chiar de tov. dir. Rămășeanu).

Nu-ți mai vorbesc, Urzicuțo, de cintecele de dor și cele de jale compuse de șoferii care nu-și pot îndeplini la timp planul de transport al țigăiului. Sîni adevărate opere de artă. Așa că te rugăm să nu intervii, Urzicuțo. Să nu intervii pentru că noi nu vrem să dăm drumul... tovarășului director Rămășeanu. S-ar putea să-l repare și atunci n-ar mai fi un drum cu... cîntec și un director... alături cu drumul. Și ar fi păcat.

Stancu Ioan
Oficiul Transp. Trest 6
Tirgoviște

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:
Secretariatul de redacție 4.28.15.
Secția scrisori 4.60.34, Secția viața internă 4.72.23

Nu e trandafir...

...fără spini!

Desen de A. LUCACI

Desen de MARIANA POPESCU

DACĂ AI FI TU, ÎN LOCUL LUI

ți-ar place...

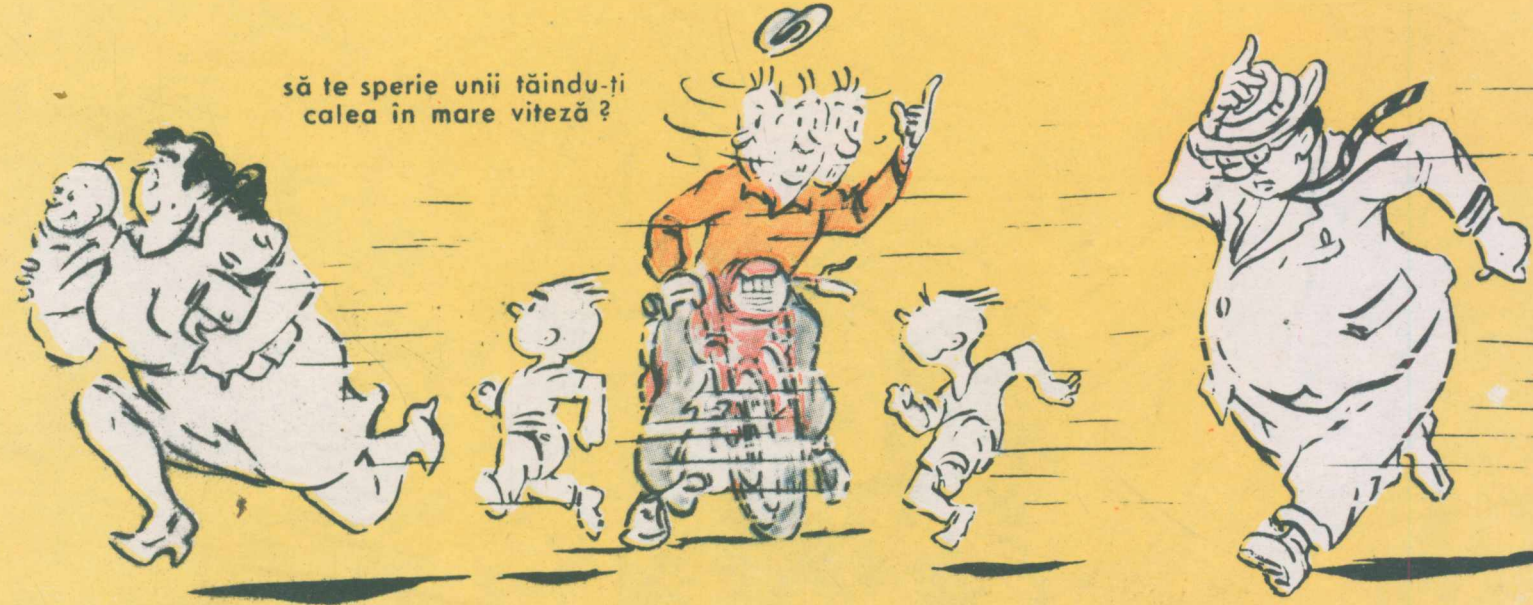

să vezi că tu îi porți de grijă și el nici nu te bagă în seamă ?

să-ți apară din senin unul și, pe motiv că e mai mare, să-și facă loc pe lângă tine și chiar mai aproape ?

să te sperie unii tăindu-ți calea în mare viteză ?

acest fel de distracție ?

să-ți facă el ție ceea ce de obicei îi faci tu lui ?

11111

